

EEN HEKSENUUR

door NANNIE VAN WEHL.

De sombere dag heeft zich voortgesleept tot den avond. 't Doffe grijs van den dag is verdonkerd tot grauw zwart. De wind rust, en scheurt niet de nevelen; hij heeft de dofgrijze dagnevelen laten dempen al, wat een dag anders nog wel eens aan licht en vroolijkheid kan geven — en tast ook de nachtnevelen niet aan.

Dit moet wel alles zoo zijn; stil, stil, gedempt, ge-doofd, alsof het zwerk met volle zwaarte op de moede wereld neer zal zinken, maar eerst lang, lang dreigt —

En onder het dalende, dreigende wolkenheir wordt het zijn op de aarde een last, een niet te dragen last, een niet af te werpen last.

Onder de dalende, dreigende wolken kan de borst niet ademen, kunnen de hersenen niet denken, kan de ziel haar vlucht niet nemen en voelt zich neergeworpen in den donkersten hoek harer duistere kerker.

Wat zullen we doen onder deze dreigende, dalende wolken, nu de borst niet kan ademen, de hersens niet kunnen denken, de ziel gekerkerd zit, geboeid met ijzeren ketens, looden kogels daaraan?

Dit wordt onhoudbaar. In den duisteren nacht ga ik heen en weer en vind nergens verlichting of rust. Niets voel ik, niets weet ik, dan dat alles om me heen smart en wee is — en niets van het wee en de smart kan vervluchtigen, teniet gaan, omdat het wolkenheir zoo zwaar dreigt op de moede, moede wereld —

Hoog over me heen de stationsboog, wier opperste ronding zich verliest in de duisternis, alsof een zwarte afgrond gestolpt is boven dit krielende, moede menschedom. Daarbuiten de rivier, zacht deinend, niet durvend, onder de dreigende wolken, stil de schaduwen der booten er overheen.

Onder de stationsboog, in het onmetelijk licht der lampen, de gezichten wit, als in groote moeheid, als in onmetelijk wee, gezichten van hoofden, deinende op een oceaan van smart —

Vele goedgekleede menschen daaronder, die niet moe, niet smartvol behoeven te zijn. Maar 't doet alles zoo, alsof 't tot stervenstoe bedroefd is, tot stervenstoe moede.

Vele gestalten, die wèl zoo kunnen wezen in werkelijkheid. Een gansche bende landverhuizers, vrouwen met kleine kleine kinderen, mannen bepakt met de bagage.

't Geeft een ontzettende emotie, deze menschen te zien, trekkende van 's werelds eene einde naar 't andere, om de bleeke ellende te ontvluchten, die met hen medereist. — Een ontzettende emotie, niet te vatten voor de ziel, die lamgeslagen, doodgedrukt is door de dreigende wolken, door de vermoeidheid van 't leven in de stad aan de rivier —

Maar wat wel te begrijpen is, en de moede ziel doet lijden, wat ze nog lijden kan, dat is de emotie, van deze menschen te weten zonder leger, zonder huis voor den nacht, zonder ruste.

Neen, zoo stil moest 't hier niet zijn. — Zóó is dit niet te dragen, dit leed, in deze spookachtige stilte, waar even, even het geruisch van stemmen, 't geschuifel van voeten klinkt.

Dit alles ware beter te dragen als de wind gierde en floot en de nevelen wou scheuren, als de donder rolde en de bliksem 't nachtzwart spleet, als de stemmen krijschten en luid, luid haar wee uitgilden —

Doch niets komt tot uiting nu, niets. De wolken hangen roerloos, laag, dreigend — de wind houdt zich verborgen, de menschenmenigte blijft voortkrioelen onder even het geruisch van stemmen, het geschuifel van voeten —

Dit is ondragelijk, onhoudbaar — En de arme menschen dragen 't toch, houden 't toch.

Plotseling een schrille kreet uit de menigte, een kreet, die resonneert in de stationsboog, en dan een woest, luid gehuil, dat begonnen wordt, alsof 't niet eindigen zal —

Een kind der landverhuizers heeft eindelijk de ijzeren boeien, de onverbreekelijke boeien verbroken, die om dit alles gekneld lagen.

Dat verlucht. Dat breekt. 't Heksenuur is voorbij, de betoovering is verbroken.

Luid en luider galmen de kreten —

En alles ontwaakt uit een boezen droom, uit een vreeselijke nachtmerrie.